

for at vælge en kortere Tid, men ligefrem henstille det til det ærede Things Afgjørelse.

Ordføreren (Dahl): Udvalget har ikke kunnet gaae ind paa det Forslag, som her er stillet af de ærede Herrer til § 14, men det maa holde paa, hvad det tidligere har tilladt sig at stille, nemlig de ommeldte 15 Aar. Udvalget eller idetmindste det store Fleertal af Udvalget troer, at der er en meget stor Lighed mellem nærværende Tilfælde og den kjøbenhavnske Bagersag; det troer, at disse 2 Sager ligne hinanden overmaade meget, men at der dog er en Forffjel imellem dem, nemlig den, at det var langt lettere at oversee Forholdet med Hensyn til Bagerne end Forholdet med Hensyn til Møllerne, som ere udbredte over det ganske Land, og med Hensyn hertil saavel som af de Grunde, jeg tidligere har tilladt mig at anføre, formene vi aldeles bestemt, at der bør holdes paa de 15 Aar.

Indenrigsministeren: Da det Forslag, der foreligger fra de 6 ærede Medlemmer, nærmer sig Regeringens Udfast mere end det Forslag, som blev antaget ved Sagens anden Behandling, kan jeg ikke erklære mig imod dette Forslag. Jeg skal imidlertid ikke gaae dybere ind paa denne Sag, der, saavidt jeg skjønner, er blevet aldeles uddebatteret under Sagens anden Behandling. Jeg skal blot tilføie, at jeg dog lægger mindre Vægt paa den Forandring, som her er foreslaaet, end paa en anden af de følgende, som imidlertid endnu ikke er under Behandling.

Skolef. Sorensen: Det forekommer mig dog, at den Sammenligning, der er blevet anstillet imellem den kjøbenhavnske Bagersag og Mølleneringen, dog ikke er saa ganske træffende; thi baade med Hensyn til det Juridiske og det Factiske stiller Sagen sig anderledes med Hensyn til de kjøbenhavnske Bagergaarde end med Hensyn til Mølleneringen. Bagerne her i Kjøbenhavn have i en lang Række af Aar troet sig at være i Besiddelse af et udelukkende Privilegium, og factisk har det ogsaa viist sig, at de vare det, da der ikke hidtil er blevet noget større Antal end de engang bestemte 50 Bagergaarde; men med Hensyn til Møllerne forholdt det sig accurat omvendt i begge Henseender. De have ikke havt nogen som helst juridisk

Ret til ikke at formeres, og med Hensyn til det Factiske er det bekendt nok, at deres Antal er blevet forøget næsten hvert Aar, saa at det ikke forekommer mig, at denne Sammenligning er saa aldeles træffende.

Blechingberg: Jeg har tidligere ytret mig over det Sammenligningspunkt, som er berørt af den ærede sidste Taler, og i Overeensstemmelse med hvad jeg dengang yttrede seer jeg denne Sammenligning netop fra den modsatte Side. Jeg antager, at Møllernes Ret fra Lovgivningens Side er stærkere begrundet end den Ret, Gierne af de kjøbenhavnske Bagergaarde gjorde Paastand paa. Naar man her vil opstille den samme Række, der blev vedtaget i Bagersagen, maa man ikke oversee, at Bagerne have været forberedte paa denne Forandring allerede fra Atten Hundrede og nogle og Tredivte ved de Commissionsforhandlinger, der da fandt Sted angaaende Brødtarten, hvorunder der skete den første Motion om den Forandring, der fremtraadte igennem en Lovgivning i 1841, og saaledes var allerede den forandrede Indretning af Forholdene forberedt omtrent 10 Aar førend den Lovgivning udkom, der traf en endelig Foranstaltning. Noget Lignende finder ikke Sted med Hensyn til Møllerne.

Orsted: Jeg skal, idet jeg henholder mig til, hvad min ærede Nabo (Blechingberg) udtalte, bemærke, at der allerede i Rescriptet af 10de April 1761 var udtalt, at Bagerne ikke havde nogen udelukkende Ret. Det er ogsaa ganske viist, at det ved en nylagtig Undersøgelse har viist sig, at de ikke have Andet for sig end en Bestemmelse om, at der ikke skulde være mere end 50 Bagere, hvilket imidlertid ikke er givet dem som et Privilegium, men som en Forsorg for Stadens tilstrækkelige Forsyning, og hvilket Regeringen godt kunde forandre, naar Forholdene vare derefter. Det blev derfor ogsaa i Resolutionen af 1841 bestemt udtalt paany, at de ikke havde en saadan udelukkende Ret. De indkom vel med Besvaring derover til Provindstalsstanderne og paaastod ialfald, at Sagen maatte henvises til Domstolenes Afgjørelse, men det blev aldeles forkastet i 1842, og man har ikke seet, at der er anført den allermindste Grund for, at den